

per J.M. Sala-Valldaura

HISTÒRIA

No hi ha records en la pedra,
 car oblida tot d'una els aguait i les traces
 del gat que hi espera el vol baix d'un ocell,
 de la sargantana pacient i la mosca distreta,
 de l'aranya que sotja els fils mortals del seu temps i treball...

Ni la rata ni els peixos:
 només l'home posa segles, atorga valor, esgrafia paraules
 als inútils orgulls de la guerra.
 En marbre o granit.

POEMA IGNORANT DE LA PLUJA

(Marc Chagall)

Quan, ullpresa,
 bocabadada, em demanis què és la pluja,

filòleg,
 recordaré **PLUVIA**,
 les consonants inicials conservades,
 la inflexió de la o tancada davant **BY**
 (per pervivència de iod),
 el pas a prepalatal fricativa sonora...

poeta,
 et diré que la pluja és l'aigua de mar
 que torna de viatge perquè, veient les
 [estrelles,
 ha enyorat les estrelles de mar,
 perquè recorda, quan contempla els cavalls,
 els cavallets de casa i els peixos...

Ullprès, bocabadat per dins,
 jo no sé què és la pluja.

ARRAN DE LA TERRA

(PINTURA METAFÍSICA)

Les teves sabatilles caminen per sota del llit on dorms.
 No gaire lluny del gibrell,
 sento com xucla una sina invisible
 el nadó que em manté tan arran del terra.

Les teves sabatilles es miren i parlen d'aquest silenci.
 El gibrell és un cotxe aparcad,
 i jo visc a peu pla, en un edifici rodó:
 entrant per la porta del temps,
 a mig camí,
 molt a la vora de tu i de la nova sendera.

Les teves sabatilles tenen el blau clar dels teus peus.
 Quan ella creixi,
 esdevindran sengles barques
 pel passadís endavant de l'amor amb què us miro.

Les teves sabatilles retiren, recorden moluscs aferrats a la roca,
 força lluny, a la pàtria del mar:
 obertes, semblen tenir els llavis badats del teu sexe
 però ploro només per la sang
 en què ha navegat la boca que xucla la teva sina invisible.